

e kérdésről szólva azt mondá: Bizony, ha az ur (már mint én) hazajönne, én volna az egyedi szabadelvű ember az országban. Volt nálam nemrég egy baranyamegyei egyszerű földműves ember. Megkérdeztem tőle, hogy náluk is meg van-e az antisemitismus és miért Bizony meg van, válaszolá jámboran, mert a zsidók egyre vásárolják a birtokokat. Mindent úgy van ez? kérdém. A németeknél nincsen, mondá. No lássa itt a dolg vejeje. A németek takarékosabbak, gazdaságosabbak és élelmesebbek, őket nem fonja be a zsidó, nem forgatja ki vagyunkból; míg ellenben a magyar ember néha bizony könnyelmű, nem bánja ha 1—2 frttal többet költ; több is veszett Budánál, gondolja magában, s ezt a könnyű gondolkodást, általában pedig gazdasági előnyöket a zsidó hasznára tudja fordítani — és e miatt zsidó. Itt Olaszországban, vagy Angliában, Franciaországban nincsen, nem is lesz zsidókérdés, mert az olasz, az angol, a francia ép oly élelmes, mint a zsidó és ép úgy kitudja aknázni a gazdasági előnyöket, mint az. Hiába, nagyon anyagias kort élünk, a gazdasági kérdések dominálnak mindenütt és a gazdasági viszonyok bizonyos alakulása szülte az antisemitismust. Ha az antisemita-párt be fogja látni, hogy törekvése tulajdonképen nem egyéb, mint bizonyos gazdasági érdekek védelme, vagy reformja, és ha e védelmet igazán akarja, meg kell szünnie továbbra is „antisemita-pártnak” lennie és célját realisabb formában kell követnie, hogy más pártok is támogatassák.

E nyilatkozat fontosságát emeli azon körülmény, hogy azt zsidó tette közzé, a ki bizonyára minden lehetőt megtett, hogy annak rokonai cimboráira nézve minél kedvezőbb értelmet adjon. De e formában is elég nekünk, hogy a mozgalom helyességére nézve bátran hivatkozhassunk Magyarország függetlenségének előjelpére Kossuth Lajosra.

Szapuló.

„Kinek ad az Isten hivatalát, ad hozzá való talentumot is: így szól a közmondás, melyet bizonyára a Tisza minisiterium előtti időkben fundált ki az a magyar bölcsesség, mely egykor tisztviselőben csak nemes urat ismert, kinek a kutyabőr qualificatiót és ősi szokás folytán eltulajdonított tisztviselői bölcseséget is megadta.

Azóta sok viz elfolyt a Dunán, (Maig változatlan igazságu közmondás!) a kutyabőrök őstulajdonait megnyirbálta a demokratia, ha a qualificatiót nem volt is képes teljesen elvonni tőle, a bölcseséget? no! ezzel már nem minden ember dicsekedhetik, kit a kutyabőr hatalomra juttattott.

Mennyire meg lehetnek ennél fogva elégedve a kaposváriak, kiket szerencsésük és a zsidók egy „bölcs” képviselőhöz juttattak! . . .

Mert a minisiter ur bölcse ember, bölcsességét nem győztük bámulni a minapi köszönd beszéde alkalmával. Ha csak néhány kijelentését említjük is, bizonyára mindenki be fogja látni, hogy igazunk van.

Előadta, hogy ő ellenzéki volt, midőn a kormányra hivatott, (hát már ez magában nem bölcsesség? em u t a r e in melius! magyará: fordulni balról jobbra) azt hitte ekkor az egyetű közvélemény, hogy ezzel a kormány fogadta el az agrár politikát; de hogy! Tisza Kálmán nem akar agrárius lenni, tehát

la belátatja ezen gyermekakkal, hogy a zsidók helyzete abnormis. — belátatja a tudomány ezen gyermekekkel, hogy a zsidók jelen alakjukban, jelen szervezetükkel fel nem tartathatók, — belátatja velük a nevelés. — tanuszkodhatnak előtte az élet mindennapi példái. hogy a zsidóság az emberi társadalom testén egy fáty kinövés, — egy csapás, melynél nagyobb Egyiptomot sem érte. Mózes kora előtt, — az idők jeleiből ezen zsidó ifjak átláthatatják, — hogy az ő fajuk, — kivéve azt a csekély kivételt, — az emberiségre egy nehéz ostar, melyet a többi nemzetek nem tűrhetnek s tűrni nem is fognak; — s mindezeknek tudása nem hat rájuk. — nem ér semmit; — a keresztény iskola, nevel belőlük orvost, ügyvédet, mérnököt, képviselőt, ministert, — csak egyet nem bír belőlük nevelni, mi mindennek véget vetne, keresztényét. A százezeres tömegben falakkal körülvéve együttélő chinát, japánit vagy az őt újánál tovább számolni nem képes batonkondot ezer száma térítik meg addig, a kereszténynek egyik vagy másik felekezeteinek miszionáriusai, míg az európai népek közt a századok óta szétszórva él, s a keresztény Ha zsidónak lenni valami nagy dicsőség lenne, — ha kiválólag tiszteltetnék, — ha szeretnék őket az idegen népek, — ha rokonszevből csak egy nemzet gyermekei azt mondaná feljőlök simulva mint a minapi Adam asszony monda nekünk Budapesten: ha francia nem volnék, szeretnék magyar lenni, de mikor az egész eskimó, még a sátoros cigány se mondja nekik, hogy szeretnék zsidó lenni ha cigány nem volnék, — érteném! — belátnam ezen szivós ragaszkodásuk, lehet mondani ezen frjokhoz való makacs megalkodott vonzódásuk helyes és számbavehető okait; De így lennézetve, gyűlöltve minden más nópjaktól, — s látva hogy a többi nemzetek, ha olykor egy vagy más politikai oknál fogva, — rövidebb vagy hosszabb időre meg-

engedett Széchenyi, miután „az okosabb enged”: nohát! a ki Tiszánál is okosabb, az már csak elég bölcse ember! . . .

Lassankint, fontolgatva, a miniszteri székben arra meggyőződésre jutott a képviselő ur, hogy nem is ér az az agrár politika sem mit; úgy lesz ennél fogva ezután is, mint volt eddig: mert ő a mostaninál jobbat nem tud, hát bizony csak „lapit”. Ipsissima verba! és mi ezen kijelentésben találjuk azt a példátlan nagy bölcseséget, melyet Tisza Kálmán ideje korán kiszimatolt, s mely képviselőnknek végre is a miniszteri székbe emelte.

Teljes életemben azt tapasztaltam, hogy a legbölcsőbb mondás a világon: „hallgatni a rany”, a régiek is filosofusnak tartották, a ki bölcsen hallgatott; már pedig a lapítás többre hallgatásnál, s ezért az a bölcsesség superla tivusa. Közéletünk-ből példákat idézhetnénk, hogy a lapítás, (somoogyiasan sunyítás) mekkora bölcsesség; a fiatal nemzedék jövőjét is a szerint jóslják fényének, sőtének, a mint az individuum jobban vagy kevésbé tud lapítani.

A miniszteri lapítás ily naiv beismerésére azonban kissé megnyulottak az orrok; vizsgálatul tehát megkaptuk azon kitévést, hogy a minisiter ur (ha ugyan Tisza akarja) vissza térhet még régi szerelméhez, az agrár politikához, de előbb meg akar győződni, van-e baj? előbb statistikát csináltat, akkor készíti el földbirtok védő javaslatát.

Ebbe pedig bele is lehetne nyugodni, mert hát „a fát se vágják le egy csapással”, s a bölcsesség fontolva halad; mi meglehetünk elégedve — valószínűleg a zsidók is megvannak elégedve, mert a lapítás politikáját azok is megértették, mely abban áll, hogy akkor lesz kész a földbirtok védő törvény, mikor már a jebuzusok a „konfoglalást” befektették. . . . azután már a törvény a zsidó földjét fogja védelmezni a magyar ellen.

Ugy tapasztaltunk azonban, hogy mégis volt telhetetlen ember, ki nem volt meglegedve, s ezt volt az esperes-plebános ur, ki keserű resignatióval számolt be a diadalmas választási zászlóval a miniszternek; elmondta, hogy ő pozitívumot várt és várakozásának jogosultságát kimagyarázta a zászló három színéből. A vörös, a hajnal hasadása, mely hivatala lett volna jő napot hozni Kaposvárra, és a fehér szín a minisiteri beszéd színtelenségére vall, minél fogva úgy látszik, hogy a minisiter ur a kaposváriakkal csak hozomra játszott; nincsen tehát más hátra, mint a zöld szín vizsgálatára belenyugodni, mely szerint a vasuti műhely, s a választási ígéretek egyéb ajándékai várva-várattak.

Egy status titkot azonban positive megtudtunk a követüktől, azt, hogy Tisza Kálmán nem szereti az — „eljént! . . . „Hosianát” kell neki kiáltani, — mert ez a rituális kifejezése az éljennek.

* * *

Hanem hát ezen titok felfedése sem használ a minisiter ur által egy ízben tapasztalt általános „lapit” ellen, melylyel Kaposváron a ministereket fogadja a nép. Tisza Kálmán is tapasztalhatta ugyanazt, midőn az indulóháznál körültekintett az őt néma lapításal fogadó tömegben.

A választott nép ajkain ott lebegett ugyan a hosiana, de oda is fagyott attól a hidegtől, melyet a polgármester diadalkapuz kincz-

szakitják is egymás közt a rokonszenves barátságot, — sőt néha évekig tartó véres háborút is folytatnak egymással; — de később fordul a kocza békét követve újra tart karokkal fogadja német a francziát, magyar a törököt, talán még valaha lengyel a muszátk is, — csak egyedül ők azok, kiket az emberiség örök idők óta gyűlöl és megvet, s egyedül ők azok kik ez összes emberiségét, — törvéyeink, ódon hagyományaink nyomán jörva, — örök időkre elszakított magoktól, — s eltaszítani kötelességek, s jól tudják, hogy ezen körülmények miatt oda jutottak, hogy csak fegyverek oltalma alatt hajthatják le fejüköt, — s hogy mint az erdők üldözött vadjai — hol egy hol más országban, gyermekekkel együtt minden pillanatban futásra kell készen tartani lábokat — s még hozzá tudni azt is, hogy ezen irtózatos helyzetünk, — bár mit mondjának biztatásukra, az alhümanismus nagy füllu tudósai, míg jelen szokásainak s törvényeinek hódolnak, — sohe vége nem lesz — érthetetlen!! megfoghatatlan!! még is maradnak zsidók.

Es ezen mily könnyen segítene egy kis viz, akármelyik keresztény hitfelekezet papjának poharából. Az alhümanismus gyözelme né helyezzék reményeiket, — azt se képzeljék, — ámitsák azzal se magok, hogy ez az ellenök megindult mozgalom csak egy pariatikus járvány — mint a kolera — mely befutva természetzsátaba pályáját — a mint jött, nyomtalanul enyészik el, — s minden marad a régimél; ne hidjél! ez nem a középkori fanatismus újabb kiadása fellángolása, mint azt Jókayék, Mocsaryék, Aponyiék önmeggyőződésök ellen kortes fogással a zsidók előtt hirdetik, — nem! hanem ezen mozgalom az Európában még eddig soha nem létezett, ujkeletű ezivilizált zsidó faj által megtámadott keresztény társadalom jogai visszaszerzéseért a huszadik században, — vagy talán még előbb

lerája sem tudott felengesztelni a nép szívében.

Nagyon okosan is tették ennél fogva, hogy a Tisza bankétot aként rendezték be, hogy a nagy minisiter ur csak a diadajlomos arczokat, ünnepi geséhzret láthasson maga közül.

Rendeztek valódi handlé bankétot, melyen akerserény elem csak sziget volt az ocebánban. A Bachrakok, Schlésingerek, Spitzerek stb. stb. körülvették az ünnepeket, harsogtatták a hosianát s valódi zsidó miveltéség és fesz telenség ggel bizonyították Kaposvár loyaltását. Picegeporesz!

A vendéglős pedig látva a jeruzsálemi Jendégkoszorut, úgy tett velük, mint egykor Jézus Krisztus, ki az ötezer embert őt árpa kenyérrrel és két kosár hallel vendéglét meg; tény, hogy a csuda sikerült, mert az élelmes jebuzusok jól laktak, a többi pedig meglegedhetett a szellemi táplálékkal, mit a tésztoz nyújtottak.

A tésztoz pedig sikerültek mind, csak az nem sikerült, hogy Gaal Dénes nem merete elmondani az egyszer alkalmi versét, pedig mint valódi kálomistának ehez most jussa lett volna, mint balpárti embertől pedig nem értjük, hogy Tisza Kálmánt — miért kiméli kivételképen, versének meghallgatásától? Az igaz balpárt arson a kormányuk, ahogy tud. A másnapi diszebb már nem igen sikerült, kevesellettük a zsidókat Hanem tésztoz volt ott is bőven, beszélt a Barla doktor is. Az idegenek összenéztek s megütözközve kérdezték, hogy ilyen is van ebben a hires, intelligens vármegyében?

Kénytelenek voltak beismerni, hogy van — de hát ez az egy is j o b b p á r t i . . .

Pájdalom! a rabbinust sehol sem láttuk; Svarcz Samu pedig bevette Csorba bácsi egykori tanítását, hogy nem muszáj a minisiterrel bruderschaftot inni minduntalan, megahitközségi elnöknek sem; oly rosszul állt neki a kényrszerényesség! Megsajnáltuk.

Roboznak pedig rossz napjai járnak, Szalay Imre hajóját leszóta, Tiszáétt meg addig dicseréte, míg anynyian bele üttek, hogy ő már maga nem igen fért bele. Hja! nem kellett volna abból soha kiszállni, s próbálkozn. vajjon a habarékos vizeken minő kincses hajók járnak! . . . Uram én Istenem! minő világ, mikor még a vármegye poétája sem tud elég okos lenni! . . .

Szegény poéta! minő szemrehányó arczczal tekintett a Szigethy doktorra, kit hírhedt nemzetgazdasági tudománya oly kényelmes helyre segített a minisiter hajójában; bizony ma már a praktikus tudományt többre nézik a poésiznál, s a ki arról győzi meg ministert, hogy sok a fölösleges kenyér, mindig jobban számíthat a kegy hulladékaira, mint az, ki a maga táborában kevesli a zsoldot és egy-egy kis szakmányra amugy suttyóban a habarékban is szerezet halászni.

Volt tehát disz bevonulás, disz vacsora, disz bankét, disz tésztozozás, mért ne lett volna disz előadás is a színházban?

Miután pedig minden diszesen sikerült, mért ne sikerült volna ez is főkép, miután Aradi Emilia ez alkalmából példátlan igrkezettel csinálta a disz grima c e o k a t .

A színészek papos darabot adtak, melyben jó étvágáról, különösen pedig arról van szó, hogy ily jó étvágyat mennyire kielégít a katonoki stallum.

is kitörendő küzdelem elődörgései, mit kerese a mai korban már a fanatismus? a valóság középkori fanatismusok keresztény testvérfelekezetei közt dühöngtek. a zsidó abból is gescháfet csinált; a trident szinatok, a harminc éves háboruk kora lejárt — az unigenitus; az incena domini; a redemptor noster bullák elhallgattak requiescant in pace. A testvér keresztény felekezetei szorosabban fűzték össze karjaikat, — a közös ellenséget főismerték a Magyar haza lételet fenyegető, civilizáltnak bérmált pöfeszkedő új zsidó fajban áldassék érte az urnak nagy neve! — ez em a vakbuzgó faatismus kitérőse, — hanem az önfentartás ösztöne parancsolta védekezés, mi se jártunk Torquemadával, Araues Péterrel a toledói iskolában, hanem Pulsky Ferivel, Tisza Kálmánnal, Trefort minisiterrel jártunk a debreczeni a pozsonyi ós az eperjesi iskolák szerény falai közé. Igaz, hogy nem vagyunk igazgatói, tanácsosai a zsidók befolyása alatt álló pénzintézeteknek sem.

A vakbuzgó orthodox rabbi fajt, a keresztény társadalmat megvetve elkérülő, éjjel-nappal, uton-utófen imádkozó Thalmád zsidón, kinek azt verték fejébe mióta eszméini kezdett, — hogy mentül hosszabbak, mentül teresebbek lesznek Izrael szenvedési annál biztosabb, annál nagyobb lesz a messiás által meghozandó földi boldogság s annál sebesebben közeledik az Isten választott népe uralmának ide.e, a többi nemzetek felett még csak tudom őrteni, nem csudálkozom, hogy az ilyen balga hitenek lévén habja, holtig tűr és vár damdefluent annus. De hogy a budapesti Wahrmanok, Chevinok, Mezei Ernök stb. de hogy a zemplén megyei Schön Vilmosok, Moskovicsok, Kun Frigyesek, a szabolesi Propperek, Szemueliek, Blajerek, Baruchok ily viszonyok közt mért maradnak zsidók? az már kimagyarázhatlan valami; a mit nekem ezen soraim halattára a nyiregházi iparbankani két

A nap egyik hőse, az esperes-plebános ur ur erre a gyengéd példázgataásra alázatos kérdőjelet mutató arczczal fordul a minisiteri páholy felé, honnan Széchenyi gróf a vállával adott olyan forma feleletet, hogy „elég volt azt nekem megígérni, — itt a szomszédban rejlik az elégtétel . . .

Tisza azonban kiállta a kérdést, ez egyszer még nem is pislantott, úgy tett, mintha neki nagyon megtetszett volna Aradi Emilia szemeregetési productiója; — nekem pedig nagy elégtételeme szolgál, hogy a kérdékedőnek fulébe sughattam a — gratulatómat.

Ennyit tudunk az egész minisiteri látogatásról, melyeknél az utólag lisülendők bizonyára érdekeesebbek lesznek; bezárjuk ennél fogva tudósításunkat azzal, hogy a polgármesterek is megveregettek a vállát, hogy a cmór megtette kötelességét — mivel mehet? az majd kitudódik. . .

H I R E K .

— A dunántúli ref. egyház kerületi gyűlése Kaposvártól Tisza Kálmán kerületi főgondnok és Pap Gábor püspök elnökele alatt június 30-án kezdődött s e héten folyóvált tart. Tisza Kálmán a gyűlés három első napján vett részt, azután idősb Csorba Ede kaposvári ügyvéd kéretett fel helyettesítésére. E gyűlés alkalmából sok távolvidéki református pap és világi uri emberhez volt szerencsénk, kikre ha a kaposvári közönség oly kedvező benyomást tett ily létük alatt, mint amily szivesen üdvözöljük mi őket körünkben, akkor bizonyára remélhetjük, hogy ezental az itt tartandó kerületi gyűlések közt nem lesz oly nagy időköz, mint volt eddig: úgy tudjuk, hogy ref. püspöki gyűlés már 80 éve nem tartott Somogy megyében. A gyűlés határozatai közül, mint közérdekűt, megemlíttük azt, hogy a pápai jogakademiát még egy évig kívánják fentartani, miután annak költségeire fedezet nincsen. Bizonyára többit is érne, ha ezen küllömben nem nagyon látogatott akademiaköltségei egyéb közművelődési és nevelési czélokra fordítatnának.

— Gróf Széchenyi Pál minisiter és a kaposvári kerület képviselője m. h. 29-én Kaposvárra érkezett. Hosszu kocsiur indult eljeje a korona-utczán lehaladva. A minisiter megérkezvén, a «Koroná»-ba szállt és rövid pihenés után a szálloda nagy terében tartotta meg közönsé beszédét 200—300 egybegyűlt választó jelenlétében. A beszéd végeztével a jelenlevőkkel együtt 8-kor az indóházhoz mentek az érkező minisiterelnök elé, ki feldíszített zászlózat külön vonaton Zakány felől érkezett. A pályaudvarban grf. Széchenyi Pál, Jankovich főispán, Csepán alispán, a polgármester stb. fogadták a minisiterelnököt, ki néhány szönyi válasz után kocsiába lépve a sétater és focutczának keresztül a megyeházába hajtattott, hol a főispán lakosztálya volt számára berendezve. A több ezer főnyi bámuló sereg rideg esendél szemlélte a hivatalos bevonulást. A minisiterelnök másnap — 30-án — megnyitotta a református egyházi gyűlést, s ugyanazon napon fogadta küllödtökegeket. Vasárnap este közvacsora, hétfőn déleln közeledett vett részt, melyen természetesen nem hiányoztak a hivatalos felkösöntök. Hétfőn este a minisiterelnök megnézte a tiszteleter rendezett diszeloadást a színházban s látszólag meg volt elégedve az előadással. Julius 1-én d. u. 5 órákor utazott el vissza

zsidó hivatalnok Glük Dóbi és valami Kornstein nevű feleitek: Hogy mi zsidók kapacitálhatók nem vagyunk, — mi törhetünk csak, de nem hajlunk. — Az ilyen henczergés nem felelet; az ilyen társadalmi nullák ellen nincsen argumentum, mint a megvetés, — vagy a somogyi ölmös botok, — az ilyen vélemény osztó zsidók most már viseletükkel elérték az egyiket a másik változva az európai constellation, következni fog.

Tyén műveltséget elsajátított s annak előnyeit átlátó zsidókból egyet vagy kettőt. Ugyan feleletet meg nekem reá! Rothschild annyikincsekkel mért marad zsidó? a ki feleletével kapacitál, küldök neki olyan tizenkét butella tokajit, a melyet még Rothschild sem ivott soha.

Van nekem egy szegény becstületes orthodox Klein Mihály nevű zsidó pinzce felügyelem, — mert én a becstületes zsidót az orthodoxok közt hamarabb feltalálom, — így válaszolt nekem ezen kérdésemre: Uram! azért maradnak meg azok továbbra is zsidók, mert az emancipalis törvény megadván nekik mind azt a jogot, a mivel csak ti keresztények birtok, ezen felül még ők abból, hogy zsidók maradnak — magukra hasznolt látnak, — zárja el a keresztényesség, a törvény előlk ezen kitévést — mind keresztény lesz egy rövid év alatt. Ez az együgyű Klein Miksa én úgy látom a zsidó kérdéshez tapintatosabban tudna hozzá nyulni, mint Trefort a magyarországi hires vallástügmisiter.

Es ezt rendbe tudná hozni egy pohár tiszta viz főtisztelendő Pramer Alajos, vagy nagy tisztelétü Luáács Odón urak poharából.

Nem hat a zsidó családokra az az előttünk sikert biztosító néhány példa sem. A harkányiaktól, a szityányiaktól diszlett társadalmi állásokat, vagy a birtokokkal keveset gondolt Almásy, Kállay, vagy más tőgyökere magyar uri családoktól megvett, sok ezer holdakra

Budapestre. A min fogadtatást s jelenlevők ha ünnepejly, me szeniroztatott hallgathatjuk irt bombaszt az egész ünne mérvü lelkeség csak liv kapus parádé nel sem fogad ugy ment ez bevonulása: semmi. A bi birtokos, mint képen távol tá tól, mert ugy tokos és bérle bírák csak n birtokosságot. — Somssic tag György diszterme szá jók leleplezni Megvagyunk lelkesen fog r és elismerve förfu gymnas tatása és leg dolgában felé ganak. Kár jére halasztá részt nem ve minisiter me zavarta voln demeire való — A kap junius hó 28 lommal az ifj Cselkó József tárgya az vol gyermekeinek materialistiku és szabb íránt társadalom cz szellemet len kényyszeriti, n azért gyerme ségletei megve vel birjanak, jó iránt való község is a déssel távozot gymnasiumun bizonyára a zépiskolájává tanári karnal egész közöns mindennapi o gym ifjusgok ilyd nyugalma azon jutalmaz szülők s a he hordó közsön ték. A zárinn zül sokan ny melyek összez — Nulla de hir, hogy Ké fogtak el a z lim-lom alatt A fu a rong talátatott eg menő gyönyör irigyei senki helyét jobban ládokká lett mulva még Nem az fa nehezen a ha hogy a tekozt az ősi birtok, nyiszor védve becsülettel m azoknál az a bővében uszo apéknek, — mindenüket éheznek, s e Nem! hanem háztól Pazo sig, az ország szemünk ellé meleg, kik se felebarátaink hozni egy fillert az ország törvényét, me hogy ezen f valaha kereszt Van itt ke zsidók előtt — magával gye unokáival egy Nyiri bácsi, fia! a Nyiriek állásokat fog dekedt leányfalikus szabolek á! — Fél s azóta Szabó zsidó családú dát követte észlári gyilk kedő gazda

s egyik ismerősöm is lévén, messziről írt hogy ne zavarnók ezeket. Nem tudtam tulajdonképpen, miért is nem akarja R. ur, hogy mi tovább menjünk, mert integetéséből eleinte csak azt vettem észre, hogy álljunk meg. Tehát megálltunk. Az élénken társalgó zsidók annyira elmélyedtek, s bele meledtek a magyarzatba, hogy észre sem vettek minket, kik közvetlen mellettük megállottunk: így a következő párbeszédet hallhattuk. Az egyik magas máris meggorbult hátú egy 15-16 éves suhancz lekesülve így szókokolt „Tudjátok, ha sikerül, a mi már több mint bizonyos, akkor mi is honpolgárok leszünk! tudjátok mit tesz ez? A többi élénken bizonyítja, hogy nagyon is tudja. »Lehetünk urak! vehetünk minden, uradalmakat, mindent tehetünk, « folytatá az első. »Igen! lehetünk urak; ha megtörténik, hu még szolgáló is lehetek.« beszélt egy nápicz kis zsidó. „Szolghabiró! mit szolgáló? fhisphán!« szolt kicsinylőleg egy harmadik, azon sajátos dialektussal, mely annyira kedvesé teszi e fajt, hogy szinte fázik az ember háta kánikulában is ha halani könnytelen. »Nó valami csodálkhozni való van azon! megtörténhetik hogy miniszter lesz belőlem?« mondá a negyedik. »Igen! s én nem tarthom lehetetlennek hogy még király is leszek.« De a mint szavai elhangzottak, — s a többinek ideje sem volt ezen merész gondolatra megjegyzéseket megtehni mert — azon pillanatban midőn kimondá az utolsó két szót „király is leszek“, a háta mögött álló R. bácsi jobbra hirtelen felemelkedett, és ezen szók kíséretében „nesze fiam korona“ lecsapott. Ezzel vége lett a dicsőségnek, a négy khóbi öt felé szaladt, homeri kacajunktól kísérvé, a többi csak elinalt, de a megkoronázott király szörnyű kellemetlen helyzetbe jutott, a feje beleszakadt a kemény kalapba egész orráig; futásnak indult ugyan ő is, de alig futatott 8-10 lépésnyire — mely idő alatt kalapját egyre megszabadítani akarta fejétől — az ut mellett heverő — ha jól emlékszem — zsákban megbotlott, esését s csinálta a völgynek alá a cigány kerekét. Ezen produktója alatt azután szerencsésen megszabadult a kalaptól, vagy jobban mondva ez fejétől. Végre megszűnt az önkénytelen mozgás és ő, szegény és dühtől sápadtan, — a hajóra hordott község hulladéktól pedig feketén — feltápászkodva, az ott sétáló és utazó köyönség hangos guny kacaja közt távozott. Én pedig B. barátommal a csakhamar megjött hajóra szálva haza indultam, de bármely komoly óram legyen is, hahotára fakadok, valahányszor eszembe jut a megkoronázott zsidó király. (Sz. B.)
Egy anya büszkesége. Egy fiatal angol utazó Velenczében megszeretett egy ingen szép ci-

gányleányt. Egy napon az anya azzal lépett elő hogy az angol vegye feleségül leányát. Ez azonban azt válaszolta, hogy nem elég gazdag arra, miként egy nőt eltarthasson. Az öreg cigány asszony a szeme közé nevetett az angolnak és mondá: Mit nem vagy elég gazdag ez ugyan nem baj, oly ügyes tolvajjal, mint az én leányom — te egy év leforgása alatt milliomos leszel.

K Ö Z G A Z D A S Á G .

A gyümölcsaszalás szabályai. 1. Az aszalásra szánt gyümölcsnek egészen éretnek kell lennie. Éretlen, fejletlen, foltos, csenevész gyümölcs nem adhat jó aszalványt. A ferges gyümölcsöt válogassuk ki s tegyük félre, mert ay ily gyümölcsből készült aszalvány undorító. Lágylult gyümölcs, főleg a túlérett, csak kivételképen vehető aszalásra. 2. A z a l m á t meg kell hámozni s magházától (torzsájától) meg kell szabadítani. A borszerű magház s a szívós héjak emészthetlenné és nem főzhetővé puávára. Ezen szabály alól csakis néhány puhahéjú tehet kivételt. Az aszalandó gyümölcsnek kívülről tisztának kell lennie. Még a lehamozás előtt meg kell tehát őket mosni is. A szeletekre felvágás alkalmával a kést is többször meg kell törölni, nehogy a képződő vassó a gerezdeket befeketítse. Kisebb almák lehamoztatnak, magházuktól megszabadítottak; de fel nem szeleteltetnek, hanem meglapitva egy darabban aszalattanak meg. Nagyobb almákat 2-3 keresztseletekre metszünk, vagy hosszukban felvágjuk 4-6 szeletre s így aszaljuk meg. Édes almák aszalás által szívósak, bõrneműek lesznek és nem lehet őket puhára főzni, barmely hosszas főzés után sem. Egészen savanyu almák sem adnak jó és finom ízű aszalványt; a legjobb aszalvány eszerint oly gyümölcsökből kerül ki, a melyek savtartalma cukortartalmukkal helyes arányban áll. 3. A k ö r t é k hámozatlanul és magházukkal együtt is aszalhatók, különösen a kisebb fajok. Történhetik pedig ez azon okból, mert a körték magháza bõrnemű, héjuk pedig főzés által egészen megpuhul s élvezhetővé válik. Az egész édes és lédús körtéfajok igen jó aszalványt adnak; de mégis birnak ezek bizonyos erős mellékizzal, mely pedig egyéb körtéknel, mint a római vajkörténél, a lábikra körténél rendszeren jelen van. A főzőkörték igen kemény hussal bírván, ezeknél várnunk kell, míg azok megpuhulnak és csak aztán lehet őket aszalni. 4. A s z i l v á k csak akkor aszalhatók jól, ha túlérették és nyelük körül bõrük már ránczosodik. Ezzel egy csapással azt is el fogjuk érni, hogy a ferges gyümölcs lecsik előbb, mint a gyümölcsöt a fáról aszalásra leszedjük. 5. A szilvát s egyéb csontárokat, valamint az egész körtéket is szárukkal fölfelé s kissé ferdén állítjuk az aszaló cserényekre. Egyáltalában pedig szabály legyen, hogy az almaszeletekre is ép úgy, mint egyéb egész vagy felszeletelt gyümölcsök is mindig csakis egy sorban és egymásmellé helyezendők a cserényekre s két vagy több sort egymásfölé raknunk nem szabad. 6. A csontárokat eleinte mérsékelt meleggel aszalandók, míg a száruk helyei beszáradnak s a lé kipattanásától többé félni nem kell és csak ezután tehetjük magasabb hőmérsékbe. Félíg megaszalt csontárokból igen könnyen ki lehet a magot nyomni s ezáltal igen értékes aszalványra tehetünk szert. 7. Minden aszalvány az aszalás bevégeztével néhány napig a szabad levegőn tartassék, az utánszáradás elérése végett. A meghámozott gyümölcsötgyekezünk lehetőleg azonnal a hámozás után az előmelegített aszaló-kemenczébe tenni, nehogy a levegő megbaradjon. Az igen megaszalt gyümölcs szívós lesz és nem igen fog megfõni puhára. 8. A jól megaszalt aszalványt, ha kétfelé törjük s a törés végét összenyomjuk, nem szabad magából semmi nedvet kibocsátani; ez a tökéletes aszalás legbiztosabb próbája. Az aszalványokat meleg állapotban elcsomagolni nem szabad. Ha az oly aszalványok penészt vennék észre, az ily aszalvány azonnal magasabb hőfoku kemenczébe helyezendők s ujra szárítandók. 9. Az aszalt gyümölcs száraz, szellős helyen zsákokban, valamint likacos fedelt ládákbán igen jól eltartható 5-6 éven át s így a gazdag természet, mely a termés évében igen csekély értékkel bír, módjában van a gazdaasszonynak más gyümölcsözvényekben jól értékesíteni. **A gyümölcs hulladékot** hasznosan használhatjuk fel ha abból eczetet készitünk következő módon. A gyümölcshéjat s magházakat egy nagy cserépfazékba gyújtjuk. Ezeket forró vízzel öntjük le, annyira, hogy a víz a gyümölcshulladékot elfedje. Az ezután összegyűjtött almahéjat s magházat folytatólagosan a fazékba dobjuk s mindig annyi vizet öntünk reá, hogy a gyümölcs hulladékot a víz teljesen befedje. Midőn a fazék tele van, posztóval betakarjuk s napos időben a napra, hidegben a kályha vagy takaréktűzhely mellé állítjuk 6-8 hét mulva kitűnő zamatos gyümölcs eczetet nyerünk, mely a legegészségesebb eczetek egyike.

Kaposvári piaczi árak.
 — július hó 1. —
 Buza 9 frt —
 Rozs 7 frt 50
 Kukoricza 6 frt —

Árpa 7 frt —
Zab 6 frt —
Hajdina 7 frt —
 Métermázsánként.

Szerkesztői üzenetek.
 K. P. G. y. G. r. A lap rendszeren ment, de az előfizetési összeg kiadódvatalunkhoz be nem érkezett; hol sürgendős. Levélre még mult év végén feleltünk azóta halgat mindent.
 H. N. S. Kétség valamit.
 F. A. r. o. Most került csak kezünkbe a februári levél. Nem multa idejét? az ígért statisztikai kimutatást kérjük.
 S. L. A küldött közlemény csak véletlenül maradt el; azóta semmi se történt?
 M. J. Sorára kerül.
 H. A. Minek tulajdonitsuk a hosszas halgatást?
 Z. J. Közönettel vettük. A kezdő műve tehetségre mutat; habár ez nem adható.

Szerkesztésért felelős:
S z a l a y K á r o l y .

HIRDETÉSEK.

3604 sz.
 tk. 884.

Arverési hirdetményi kivonat.
 A kaposvári kir. trvszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Klenau Dávid végrehajtónak Szántó József végrehajtást szenvedő elleni 53 frt 68 kr. törk követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kaposvári kir. trvszék területén levő Aszaló községben fekvő s Szántó Józsefnek az aszaló 79. sz. tjkvben A. I. alatt foglalt 1/4 telekből való s 315 frt 34 kr. a. t. 317. hrsz. a. foglalt ingatlanból való s 45 frt 82 kr. a. t. 487. hrsz. a. foglalt ingatlanból való s 22 frt 20 kr. a. t. 226. (huszonkét hatvanad) rész illetőségeire az arverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1884. évi szeptember hó 1-5 napján dél. e. 10 óraker Aszalóban a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.
 Arverezni számdékokozók tartoznak az ingatlanok becslésének 10%-át készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni, avogy az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.
 Kaposvárott, 1884. évi május hó 31.
 A kir. trvszék tkvi hatósága.

Löffler jz. Kelemen elnök.

HAGELMAN KÁROLY
 könyv-, író- és rajzeszközök kereskedése,
 könyvötészete és könyvnyomdája
KAPOSVÁROTT.

T. cz.

Bátor vagyok becses figyelmét gazdagon berendezett könyvkereskedésemre felhívni, a melyben a legolcsóbb kiadói árakon a következők nagyválasztékban megvásárolhalók.
 Ugymint a magyar irodalom kiválóbb minden termékei diszkötésben és füzve, továbbá nagy raktára ifjúsági iratoknak, diszmunkáknak és albumok-, hangjegyek-, jegyző- és notes-könyveknek, szivartárczák, imakönyvek minden hitágazathoz magyar és némét nyelven, rajz-, írószerek és festékek, írónok és résztollak nagy raktára, kereskedelmi könyvek, levélpapírok és mindenféle rajz-, író- és csomagoló- papírok,

nyomatványok

ügyvéd, körjegyzők és község bíró urak részére, melyből nagy raktárt tartok, kőncza 20 krtól 60 krig.
 Továbbá ajánlom a nagyérdemű közönségnek nagy és jól berendezett nyomdaüzletemet, kereskedő uraknak hol 1000 zacskó czégnymása 50 krba kerül és a zacskók nálam nagy választékban készen állnak és azok gyári áron adatnak el, egyszóval minden e szakmához tartozók, nálam igen olcsó árakon megszerezhetők vagy megrendelhetők és azok a legjobb minőségben elkészitetnek.
 Továbbá ajánlom könyvkötészetemet, hol minden diszműaruk és könyvkötések igen csinosan készitetnek, ezekután a már régóta ismert nagyérdemű közönség bizalmát továbbra is kiérdemelni törekedni fogok, miért szives pártfogását kérve tisztelettel maradtam
 alázatos szolgálja
Hagelman Károly.

4. évf.
 Kaposvárott, az előfizetők
 Megjelen
 Egész évre
 Fél évre .
 Negyed évre
 Egy
 H
 könyvkeres
 Kikell sz
 Ki vonha
 minden köz
 tára és ezze
 mazó pénz
 1000%-tes
 Mily fe
 gondolat
 József csás
 talék mag
 üdvöset,
 nélkülözhe
 léptetni m
 kir. helytat
 nézve nem
 iránt 180.
 Sajnos a
 nek fogan
 maradt író
 ket fülekn
 tették meg
 tak a kisz
 merre érve
 ott az 100
 szeléből is
 De hát j
 a közmon
 a szidó k
 kozottul te
 tünk midő
 münkre é
 testületei
 erővel mű
 boldogság
 támadjon
 Állitassa
 táruk pénz
 tassék fel
 ha minden
 való képe
 Anyagil
 csak jó sz
 rat s a
 T
 Etelka a
 s ha a kis
 a méltóság
 nekem szó
 relemből. H
 oly tökélyre
 tanmódszer
 ember léte
 a papucs k
 jából a p
 Ó mert
 Első sorban
 szer neki k
 rizáljak, —
 a communi
 szedelmes p
 lyen revolu
 békességét,
 imádó türe
 mint egy . .
 Megpara
 annyira sz
 »Hymenbe
 ztelensége
 nyemhez, k
 kalamust r
 toll elkopta
 ként szépe
 „Zörögve
 Billegve
 Mákos
 Etelka!
 Más sze
 a többek k
 nyeket, s e
 nyelvének.
 felette cse
 matikára,
 szerelmi p
 És én e
 tizálva, o
 Bismark.